

עין משפט ונר מצוה

א מיי פ"ה מהלכות שבת הלכה כ:

יא ב שם הלכה יט:
יב ג מיי פ"י מהלכות מעשר הלכה יא:

יג ד מיי פ"ג מהלכות מרומות הלכה יג טור י"ד סוּמַן שלח:
יד ה מיי פ"ה מה'ל מתי' עמת הלכה יט:

מוסף תוספות

א. חזו לאחרינך, לא מקצה לוי לגמרו, רש"י. לעיל ז' מ. ד"ה מתי. ב. לא הוה צריך להאי טעמא, אלא, מוס' טוסה לה: ד"ה דלי עני. ג. שריר וכו' תרומה ביד ישראל הויאל, וחזויו לכהן, [וה' ה' מוס' טוסה לה: ד"ה דלי עני. ד. לעניים, מוס' טיופין לו. ד"ה נמא'. ה. יאי לאו דנפק לן מוכתא אחרינא דחומש אינו מטעב, ממתני' ליא אפשי לומר ממתני' גמי א קמ"ל דחומש אינו מטעב, יע"טפ"ב.

רב נסים גאון

שמו צינורא ניתזה מפיה על רבי. פ"י צינורא שינתו מפיי האדם כשהוא מדבר בתלמודי האדם נכזית ונעב בו מרובק הוצרך לטבול, כי ורקן של נכרים גזרו עליו הכהים טומאה, ועיקר זה הוא שהאמר הקב"ה בענין חוב ויורא [ו] וכו' ירוק חוב כטוה, ויכול אפילו רקק ולא נע' היא מאמ ת"ל כטוה. ובתוספתא ובין בפרק חמישי אפרו ורזו ויכוו וימימי האף שלו הרי הן ברוק. דמית עניו רום נמפרו וחלב האשה מנמאין טומאת משקה, וזכו ורוקו וימימי רגליו מטמאים טומאה חמורה. ואת החרוה מיוחדת בישראל בלבד אבל לא בנכרים, והחכמים הם שגזרו עליהם שיהו כוכין לכל דבריהם. ותמצא כיצא בזה במס' נדה בפרק בנות כותים [דף יז] [ו] שכאמרו בית שמי ד' הנכרית טהור, הקשה להם מזו הברייתא. ואל תחלק בית שמאי אלא ברמה בלבד אבל רוקה אין מי שחולק בו כי הוא טמא ושורפין עליו את התרומה. וכבר פירשו טעמם של בית שמי שטיהרו דמה (וטיהרו) [ו]טמאן] ורוקו ומימי רגליה, דשכיחי גזרו בהו כי הוא טמא ולא שכיחא לא גזרו בהו רבנן. וביה הלל הכל אצלם טמא. ושם במסכת שקלים [פ"ח ט"א] שינוי כל הרוקין הנמצאים בירושלים שהיו חזין משל שוק העליון, ונהיה בתלמוד בני מערבא ר' אבהו בשם ר' יהושע קצרון של גוים היה שם. ובמשנת התרות בפרק ה' [ו] ונשתה בו שינוי שבת אחד בעיר או נכרית או תורת כל הרוקין שבעיר טמאין. וקודם לכן בפרק י' אמרו על ר' ספקות שורפין את התרומה אחד מהן ספק רוקין. כבר נתבאר לך בעשויי תנאים כמל מה שהקדמוני ר' רוק הנכרים טמא וכי יגזרה דרבין איי. ובפרק יציאות שבת [דף יז] עולם מחזיקים ושואלים על עולם משקלים קודם שנטל כן תרומה גדולה, והסכן היה לו לטול תרומה גדולה מתלה אחד מתמישים, דתמנא לאשמי, ומתי' (שמות כג) מלאךך ודמנך אל מחנה, ומנאח תרומה גדולה על כן כהן המעשר היה אחד מתמישים שכו, וכל מתומה מעשר שעל הלו להפריש תרומה ממעשרו [ברכות יז]. וכי הא דא"ר אבהו. לשמעתי' ממיטין דסיי הוא כר', אזכו דפטר ליה ללו מתרומה גדולה שכו (שם). מעשר ראשון שהקדימו בשבילים פטור מתרומה גדולה. שהיה לו לכהן לטול תרומה גדולה מתלה, שהי קראה לאשמי, והלו תאשרי מעשר כהנא שמי, וזה שנטל מעשר מתלה ומנאח שלא הורגה תרומה גדולה ממעשר, וישראל לא ימן לכהן אלא אחד מתמישים כהנא שמי, ומנאח כהן מפסי, פטור הוה מתרומה גדולה שנמעשר זה (ביצה

קבו:

כיון דחזיא **צבהן** שפיר דמי. אע"ג דאמר צטלהי כירה (לעיל דף מו.) דצגדי עניים לעשירים לא הכל לכ"ע חזיא אלא

איסורא הוא דרביע עליה" אבל התם לא חזו מחמת גריעותא ומהאי טעמא נמי לא אמרינן התם טעמא דכסמון דאי צעי מפקר לנכסיה

והא דאמר צפרק כל הכלים (לעיל

ד' קסה.) שרי פרוחמיות שאין צהן

ג' על ג' אין מטלטלין אותן משמע

הא יש צהן שלש על שלש מטלטלים

היינו לעניים אי"כ אפילו לעשירים

צבית עניים: דא"י בעי מפקר

צנבסיה. הו"ב מני למימר ידלעיל

כיון דחזי' אלא כיון דמשכח טעמא

דלפ"י לדידיה מני חזי אמר וצפרק

כל שעה (פסחים דף לה:) וצפרק

שלשה שאכלו (ברכות ד' מו.) אינטרין

להאי טעמא"ס:) **האי** אידגן.

מדנקט אידגן משמע אפי' לא ראה

פני הצבת תימנה אכתי אפילו הקדימו

צכרי נמי לא לחייב אלא צאידגן וראה

פני הצבת וי"ל דאי לא כחז והרמותם

הי"א דכולס חייצין אפילו לא אידגן

השמא דכתי' קרא מוקמי ליה בנסמכר

דהיינו לא אידגן שאפילו ראה פני

הצבת לא היה חייב אי"כ י"ל הא

דנקט אידגן היינו ככל דינו שראה

פני הצבת אלא דלמלתא דלספקא

נקט דאיכא למאן דאמר צבא מליעא

אלא צזיתים וענינים דלאו צני גורן

נייהו: **הא** קמ"ל דאין חומש

מעבב. ואף על גב דמזעיא לן

צפרק הוזה (שם דף נז.) אי מעבב

צרי לא ולא פשעי מהכל מוסו"ה דהוה

מני למדידי דאגב אחרינא מתייה':

אבל

מפנין פרק שמונה עשר שבת

ה"ג הני גמי צבתי שייני. הכנסת אורחים וציקור חולים היינו גמילות

חסדים ועיון תפלה ככלל גמילות חסדים דכתיב (משלי יא) גומל

נפשו איש חסד" השכמת צית המדרש וגידול צניס לתלמוד תורה

היינו תלמוד תורה דן את חצירו לכף זכות ככלל הצהת שלום דמתוך

שהוא מכריעו לזכות ואמר לא חטא

לי צואת אנוס היה או לטובה נתכוון

יש שלום צייניין ורבי יוחנן לפרש לך

אחא דצכלל ג' דמתניתין איתנהו

להנך ו' ואיכא נמי לכדכו אז ואס

ורבי יוחנן לא פליג עליה: **בפחי**

נפש. דצאצון נפש: **מוחכרס**.

שנותנה לחצרו צכך וכך כורין לשנה:

כל היכא דלמרינ"ס מעשה צחסדי

אחד או רבי יהודה צן צבא או רבי

יהודה צרבי אלעאי: **ריצה**. נערה:

שאינו צדוק לרבי. שאינו מכיר

צמדויתא לקמון עליו ולהניחה אללנו:

מטרוניא. נכרית: **דבר** מלוס.

וצריך להעלימו: **צינורא**. רוק.

וגזרו (לעיל"ג:) על הנכרים שהיו כזבים לכל

דצריהס: **מאצילין** לעניינן **דמאי**.

לא אסרוהו עליהס מפני שצריהס

לחזר על פתח ע"ה ומסכו על

סרוב עמי הארץ מעשרין: **אכסניא**.

ס) חיל של מלך ישראל ומטיליו על צני

העיר לפרינסו"ס: **שניעלה** **פרומוס**.

קס"ד תרומת מעשר שהלוי נותן

לכהן וכ"ש תרומה גדולה שיש על

ישראל להפריש והפרישו קודם שנתן

המעשר ללוי: **שקדימו** **צשנולין**.

לתרומה. ישראל היה לו להפריש

תרומה גדולה תחילה דכתיב (שמות

כג) מלאחך ודמעך לא תאחר מלאחך

אלו צכוריס ומכאן שהמקדים תרומה

לצכוריס לוקא ועמעך זו תרומה

שאס הקדים מעשר לתרומה לוקא"ס

והני"מ משנתמרח צכרי לוקא אס

הקדים מעשר לתרומה אצל הקדים

למעשר קודם לתרומה צשנלים אינו

לוקא: **והרמוס** **ממנו**. צלויס כתיב

גבי תרומת מעשר: **מגל** **מטוסיס**

וגו'. נמי צלויס כתיב גבי תרומת

מעשר וקאמר את כל תרומת ה' ס' היה

משמע כל ד' תרומה שצו: **האי**

דנתמרח: **איזגן**. ומלה עליו חוצת

תרומה כדכתיב (דברים יט) ראשית

דגנך הלכך כי שקלה לוי צעי אהודי

לכהן תרי ממאה שצו צרישא והדר

אחד מעשרה: **דמירי**. שהוא מר:

שלא

מלכות יש בינו לבינה בשעה שירדתי וטבלתי במה חשדתינו אמרנו שמה דבר רבי אמר להם העבודה כך היה ואתם כשם שדנתוני לזכות המקום ידין אתכם לזכות: מפנין תרומה טהורה וכו': פשיטא לא צריכא דמנחה ביד ישראל מהו דתימא כיון דלא חזיא ליה אסור קמ"ל כיון דחזיא לכהן שפיר דמי: דרמאי (וכו'): דמאי הא לא חזי ליה כיון דאי בעי מפקר ליה לנכסיה והוה עני וחזיא ליה השתא נמי חזי ליה דרתנן ימאכילין את העניינן דמאי ואת האכסניא דמאי ואמר רב הונא תנא ב"ש אומרים אין מאכילין את העניינן דמאי ואת האכסניא דמאי וב"ה אומרים מאכילין את העניינן דמאי ואת האכסניא דמאי: ומעשר ראשון שנימלה תרומתו וכו': פשיטא לא צריכא שהקדימו בשבולים ונטלה הימנו תרומת מעשר ולא נטלה הימנו תרומה גדולה וכי הא ס' דא"ר אבהו אר"ל ימעשר ראשון שהקדימו בשבולים פטור מתרומה גדולה שנא' והרמותם ממנו תרומת ה' מעשר מן המעשר מעשר מן המעשר אמרתי לך ולא תרומה גדולה ותרומת מעשר מן המעשר ס' א"ל רב פפא לאביי א"ה אפי' הקדימו בכרי נמי ליפטור א"ל עליך אמר קרא מכל מתנותיכם תרימו וגו' ומה ראית האי אידגן והאי לא אידגן: ומעשר שני וכו': פשיטא הלא צריכא שנתן את הקרן ולא נתן את החומש הא קמ"ל דאין חומש מעכב: והתורמס היבש כו': דווקא יבש אבל לח לא מ"ט כיון דמריד לא אכלה: אבל

הסאה שביד הכהן שהיא תרומת מעשר שנתן לו הלוי, אחד ממאה מן התבואה שבדי ישראל. וכיון שראו עמי הארץ לא היו מפרישין מעשר (לכהן) ונותנין ללוי, חייב הקונה לתת אחד ממאה לכהן שיעור תרומת מעשר] שחייב בו מיתה. אבל המעשר שהוא בלאו לא חייבוהו מספק, וזה מפורש בגמרא יומא בפ"ק דף ט' ע"א ובאף סוטה במשנת דיוחנן כהן גדול העביר הדיית המעשר ובגמ' שם. ודבאי זה כיון שהוא ספק מעשר ספק אינו מעשר התירוהו מפני חיי נפש לאכסנייס ולעניינן כפיירוש. וזה שאמר ריש כדכתיב ראשית דגנך תירשך ויצהרן כו', ואינו נקרא דגן אלא אחרי דישתו בגורן והצמרתו כרי. והתורה אמרה להפריש מן הדגן מעשר מעשר (לכהן) ונותנין ללוי, חייב להפריש כל אילו אלא אחרי שיקצרו ויגדשו ויזרה ויעמדו כרי בגורן. לפיכך אמר ריש לקיש אם בא ישראל מי בלאו לא חייבוהו מספק, וזה מפורש בגמרא יומא בפ"ק דף ט' ע"א ובאף סוטה במשנת דיוחנן כהן גדול העביר הדיית המעשר ובגמ' שם. ודבאי זה כיון שהוא ספק מעשר ספק אינו מעשר התירוהו מפני חיי נפש לאכסנייס ולעניינן כפיירוש. וזה שאמר ריש כדכתיב ראשית דגנך תירשך ויצהרן כו', ואינו נקרא דגן אלא אחרי דישתו בגורן והצמרתו כרי. והתורה אמרה להפריש מן הדגן מעשר מעשר (לכהן) ונותנין ללוי, חייב להפריש כל אילו אלא אחרי שיקצרו ויגדשו ויזרה ויעמדו כרי בגורן. לפיכך אמר ריש לקיש אם בא ישראל מי בלאו לא חייבוהו מספק, וזה מפורש בגמרא יומא בפ"ק דף ט' ע"א ובאף סוטה במשנת דיוחנן כהן גדול העביר הדיית המעשר ובגמ' שם. ודבאי זה כיון שהוא ספק מעשר ספק אינו מעשר התירוהו מפני חיי נפש לאכסנייס ולעניינן כפיירוש. וזה שאמר ריש כדכתיב ראשית דגנך תירשך ויצהרן כו', ואינו נקרא דגן אלא אחרי דישתו בגורן והצמרתו כרי. והתורה אמרה להפריש מן הדגן מעשר מעשר (לכהן) ונותנין ללוי, חייב להפריש כל אילו אלא אחרי שיקצרו ויגדשו ויזרה ויעמדו כרי בגורן. לפיכך אמר ריש לקיש אם בא ישראל מי בלאו לא חייבוהו מספק, וזה מפורש בגמרא יומא בפ"ק דף ט' ע"א ובאף סוטה במשנת דיוחנן כהן גדול העביר הדיית המעשר ובגמ' שם. ודבאי זה כיון שהוא ספק מעשר ספק אינו מעשר התירוהו מפני חיי נפש לאכסנייס ולעניינן כפיירוש. וזה שאמר ריש כדכתיב ראשית דגנך תירשך ויצהרן כו', ואינו נקרא דגן אלא אחרי דישתו בגורן והצמרתו כרי. והתורה אמרה להפריש מן הדגן מעשר מעשר (לכהן) ונותנין ללוי, חייב להפריש כל אילו אלא אחרי שיקצרו ויגדשו ויזרה ויעמדו כרי בגורן. לפיכך אמר ריש לקיש אם בא ישראל מי בלאו לא חייבוהו מספק, וזה מפורש בגמרא יומא בפ"ק דף ט' ע"א ובאף סוטה במשנת דיוחנן כהן גדול העביר הדיית המעשר ובגמ' שם. ודבאי זה כיון שהוא ספק מעשר ספק אינו מעשר התירוהו מפני חיי נפש לאכסנייס ולעניינן כפיירוש. וזה שאמר ריש כדכתיב ראשית דגנך תירשך ויצהרן כו', ואינו נקרא דגן אלא אחרי דישתו בגורן והצמרתו כרי. והתורה אמרה להפריש מן הדגן מעשר מעשר (לכהן) ונותנין ללוי, חייב להפריש כל אילו אלא אחרי שיקצרו ויגדשו ויזרה ויעמדו כרי בגורן. לפיכך אמר ריש לקיש אם בא ישראל מי בלאו לא חייבוהו מספק, וזה מפורש בגמרא יומא בפ"ק דף ט' ע"א ובאף סוטה במשנת דיוחנן כהן גדול העביר הדיית המעשר ובגמ' שם. ודבאי זה כיון שהוא ספק מעשר ספק אינו מעשר התירוהו מפני חיי נפש לאכסנייס ולעניינן כפיירוש. וזה שאמר ריש כדכתיב ראשית דגנך תירשך ויצהרן כו', ואינו נקרא דגן אלא אחרי דישתו בגורן והצמרתו כרי. והתורה אמרה להפריש מן הדגן מעשר מעשר (לכהן) ונותנין ללוי, חייב להפריש כל אילו אלא אחרי שיקצרו ויגדשו ויזרה ויעמדו כרי בגורן. לפיכך אמר ריש לקיש אם בא ישראל מי בלאו לא חייבוהו מספק, וזה מפורש בגמרא יומא בפ"ק דף ט' ע"א ובאף סוטה במשנת דיוחנן כהן גדול העביר הדיית המעשר ובגמ' שם. ודבאי זה כיון שהוא ספק מעשר ספק אינו מעשר התירוהו מפני חיי נפש לאכסנייס ולעניינן כפיירוש. וזה שאמר ריש כדכתיב ראשית דגנך תירשך ויצהרן כו', ואינו נקרא דגן אלא אחרי דישתו בגורן והצמרתו כרי. והתורה אמרה להפריש מן הדגן מעשר מעשר (לכהן) ונותנין ללוי, חייב להפריש כל אילו אלא אחרי שיקצרו ויגדשו ויזרה ויעמדו כרי בגורן. לפיכך אמר ריש לקיש אם בא ישראל מי בלאו לא חייבוהו מספק, וזה מפורש בגמרא יומא בפ"ק דף ט' ע"א ובאף סוטה במשנת דיוחנן כהן גדול העביר הדיית המעשר ובגמ' שם. ודבאי זה כיון שהוא ספק מעשר ספק אינו מעשר התירוהו מפני חיי נפש לאכסנייס ולעניינן כפיירוש. וזה שאמר ריש כדכתיב ראשית דגנך תירשך ויצהרן כו', ואינו נקרא דגן אלא אחרי דישתו בגורן והצמרתו כרי. והתורה אמרה להפריש מן הדגן מעשר מעשר (לכהן) ונותנין ללוי, חייב להפריש כל אילו אלא אחרי שיקצרו ויגדשו ויזרה ויעמדו כרי בגורן. לפיכך אמר ריש לקיש אם בא ישראל מי בלאו לא חייבוהו מספק, וזה מפורש בגמרא יומא בפ"ק דף ט' ע"א ובאף סוטה במשנת דיוחנן כהן גדול העביר הדיית המעשר ובגמ' שם. ודבאי זה כיון שהוא ספק מעשר ספק אינו מעשר התירוהו מפני חיי נפש לאכסנייס ולעניינן כפיירוש. וזה שאמר ריש כדכתיב ראשית דגנך תירשך ויצהרן כו', ואינו נקרא דגן אלא אחרי דישתו בגורן והצמרתו כרי. והתורה אמרה להפריש מן הדגן מעשר מעשר (לכהן) ונותנין ללוי, חייב להפריש כל אילו אלא אחרי שיקצרו ויגדשו ויזרה ויעמדו כרי בגורן. לפיכך אמר ריש לקיש אם בא ישראל מי בלאו לא חייבוהו מספק, וזה מפורש בגמרא יומא בפ"ק דף ט' ע"א ובאף סוטה במשנת דיוחנן כהן גדול העביר הדיית המעשר ובגמ' שם. ודבאי זה כיון שהוא ספק מעשר ספק אינו מעשר התירוהו מפני חיי נפש לאכסנייס ולעניינן כפיירוש. וזה שאמר ריש כדכתיב ראשית דגנך תירשך ויצהרן כו', ואינו נקרא דגן אלא אחרי דישתו בגורן והצמרתו כרי. והתורה אמרה להפריש מן הדגן מעשר מעשר (לכהן) ונותנין ללוי, חייב להפריש כל אילו אלא אחרי שיקצרו ויגדשו ויזרה ויעמדו כרי בגורן. לפיכך אמר ריש לקיש אם בא ישראל מי בלאו לא חייבוהו מספק, וזה מפורש בגמרא יומא בפ"ק דף ט' ע"א ובאף סוטה במשנת דיוחנן כהן גדול העביר הדיית המעשר ובגמ' שם. ודבאי זה כיון שהוא ספק מעשר ספק אינו מעשר התירוהו מפני חיי נפש לאכסנייס ולעניינן כפיירוש. וזה שאמר ריש כדכתיב ראשית דגנך תירשך ויצהרן כו', ואינו נקרא דגן אלא אחרי דישתו בגורן והצמרתו כרי. והתורה אמרה להפריש מן הדגן מעשר מעשר (לכהן) ונותנין ללוי, חייב להפריש כל אילו אלא אחרי שיקצרו ויגדשו ויזרה ויעמדו כרי בגורן. לפיכך אמר ריש לקיש אם בא ישראל מי בלאו לא חייבוהו מספק, וזה מפורש בגמרא יומא בפ"ק דף ט' ע"א ובאף סוטה במשנת דיוחנן כהן גדול העביר הדיית המעשר ובגמ' שם. ודבאי זה כיון שהוא ספק מעשר ספק אינו מעשר התירוהו מפני חיי נפש לאכסנייס ולעניינן כפיירוש. וזה שאמר ריש כדכתיב ראשית דגנך תירשך ויצהרן כו', ואינו נקרא דגן אלא אחרי דישתו בגורן והצמרתו כרי. והתורה אמרה להפריש מן הדגן מעשר מעשר (לכהן) ונותנין ללוי, חייב להפריש כל אילו אלא אחרי שיקצרו ויגדשו ויזרה ויעמדו כרי בגורן. לפיכך אמר ריש לקיש אם בא ישראל מי בלאו לא חייבוהו מספק, וזה מפורש בגמרא יומא בפ"ק דף ט' ע"א ובאף סוטה במשנת דיוחנן כהן גדול העביר הדיית המעשר ובגמ' שם. ודבאי זה כיון שהוא ספק מעשר ספק אינו מעשר התירוהו מפני חיי נפש לאכסנייס ולעניינן כפיירוש. וזה שאמר ריש כדכתיב ראשית דגנך תירשך ויצהרן כו', ואינו נקרא דגן אלא אחרי דישתו בגורן והצמרתו כרי. והתורה אמרה להפריש מן הדגן מעשר מעשר (לכהן) ונותנין ללוי, חייב להפריש כל אילו אלא אחרי שיקצרו ויגדשו ויזרה ויעמדו כרי בגורן. לפיכך אמר ריש לקיש אם בא ישראל מי בלאו לא חייבוהו מספק, וזה מפורש בגמרא יומא בפ"ק דף ט' ע"א ובאף סוטה במשנת דיוחנן כהן גדול העביר הדיית המעשר ובגמ' שם. ודבאי זה כיון שהוא ספק מעשר ספק אינו מעשר התירוהו מפני חיי נפש לאכסנייס ולעניינן כפיירוש. וזה שאמר ריש כדכתיב ראשית דגנך תירשך ויצהרן כו', ואינו נקרא דגן אלא אחרי דישתו בגורן והצמרתו כרי. והתורה אמרה להפריש מן הדגן מעשר מעשר (לכהן) ונותנין ללוי, חייב להפריש כל אילו אלא אחרי שיקצרו ויגדשו ויזרה ויעמדו כרי בגורן. לפיכך אמר ריש לקיש אם בא ישראל מי בלאו לא חייבוהו מספק, וזה מפורש בגמרא יומא בפ"ק דף ט' ע"א ובאף סוטה במשנת דיוחנן כהן גדול העביר הדיית המעשר ובגמ' שם. ודבאי זה כיון שהוא ספק מעשר ספק אינו מעשר התירוהו מפני חיי נפש לאכסנייס ולעניינן כפיירוש. וזה שאמר ריש כדכתיב ראשית דגנך תירשך ויצהרן כו', ואינו נקרא דגן אלא אחרי דישתו בגורן והצמרתו כרי. והתורה אמרה להפריש מן הדגן מעשר מעשר (לכהן) ונותנין ללוי, חייב להפריש כל אילו אלא אחרי שיקצרו ויגדשו ויזרה ויעמדו כרי בגורן. לפיכך אמר ריש לקיש אם בא ישראל מי בלאו לא חייבוהו מספק, וזה מפורש בגמרא יומא בפ"ק דף ט' ע"א ובאף סוטה במשנת דיוחנן כהן גדול העביר הדיית המעשר ובגמ' שם. ודבאי זה כיון שהוא ספק מעשר ספק אינו מעשר התירוהו מפני חיי נפש לאכסנייס ולעניינן כפיירוש. וזה שאמר ריש כדכתיב ראשית דגנך תירשך ויצהרן כו', ואינו נקרא דגן אלא אחרי דישתו בגורן והצמרתו כרי. והתורה אמרה להפריש מן הדגן מעשר מעשר (לכהן) ונותנין ללוי, חייב להפריש כל אילו אלא אחרי שיקצרו ויגדשו ויזרה ויעמדו כרי בגורן. לפיכך אמר ריש לקיש אם בא ישראל מי בלאו לא חייבוהו מספק, וזה מפורש בגמרא יומא בפ"ק דף ט' ע"א ובאף סוטה במשנת דיוחנן כהן גדול העביר הדיית המעשר ובגמ' שם. ודבאי זה כיון שהוא ספק מעשר ספק אינו מעשר התירוהו מפני חיי נפש לאכסנייס ולעניינן כפיירוש. וזה שאמר ריש כדכתיב ראשית דגנך תירשך ויצהרן כו', ואינו נקרא דגן אלא אחרי דישתו בגורן והצמרתו כרי. והתורה אמרה להפריש מן הדגן מעשר מעשר (לכהן) ונותנין ללוי, חייב להפריש כל אילו אלא אחרי שיקצרו ויגדשו ויזרה ויעמדו כרי בגורן. לפיכך אמר ריש לקיש אם בא ישראל מי בלאו לא חייבוהו מספק, וזה מפורש בגמרא יומא בפ"ק דף ט' ע"א ובאף סוטה במשנת דיוחנן כהן גדול העביר הדיית המעשר ובגמ' שם. ודבאי זה כיון שהוא ספק מעשר ספק אינו מעשר התירוהו מפני חיי נפש לאכסנייס ולעניינן כפיירוש. וזה שאמר ריש כדכתיב ראשית דגנך תירשך ויצהרן כו', ואינו נקרא דגן אלא אחרי דישתו בגורן והצמרתו כרי. והתורה אמרה להפריש מן הדגן מעשר מעשר (לכהן) ונותנין ללוי, חייב להפריש כל אילו אלא אחרי שיקצרו ויגדשו ויזרה ויעמדו כרי בגורן. לפיכך אמר ריש לקיש אם בא ישראל מי בלאו לא חייבוהו מספק, וזה מפורש בגמרא יומא בפ"ק דף ט' ע"א ובאף סוטה במשנת דיוחנן כהן גדול העביר הדיית המעשר ובגמ' שם. ודבאי זה כיון שהוא ספק מעשר ספק אינו מעשר התירוהו מפני חיי נפש לאכסנייס ולעניינן כפיירוש. וזה שאמר ריש כדכתיב ראשית דגנך תירשך ויצהרן כו', ואינו נקרא דגן אלא אחרי דישתו בגורן והצמרתו כרי. והתורה אמרה להפריש מן הדגן מעשר מעשר (לכהן) ונותנין ללוי, חייב להפריש כל אילו אלא אחרי שיקצרו ויגדשו ויזרה ויעמדו כרי בגורן. לפיכך אמר ריש לקיש אם בא ישראל מי בלאו לא חייבוהו מספק, וזה מפורש בגמרא יומא בפ"ק דף ט' ע"א ובאף סוטה במשנת דיוחנן כהן גדול העביר הדיית המעשר ובגמ' שם. ודבאי זה כיון שהוא ספק מעשר ספק אינו מעשר התירוהו מפני חיי נפש לאכסנייס ולעניינן כפיירוש. וזה שאמר ריש כדכתיב ראשית דגנך תירשך ויצהרן כו', ואינו נקרא דגן אלא אחרי דישתו בגורן והצמרתו כרי. והתורה אמרה להפריש מן הדגן מעשר מעשר (לכהן) ונותנין ללוי, חייב להפריש כל אילו אלא אחרי שיקצרו ויגדשו ויזרה ויעמדו כרי בגורן. לפיכך אמר ריש לקיש אם בא ישראל מי בלאו לא חייבוהו מספק, וזה מפורש בגמרא יומא בפ"ק דף ט' ע"א ובאף סוטה במשנת דיוחנן כהן גדול העביר הדיית המעשר ובגמ' שם. ודבאי זה כיון שהוא ספק מעשר ספק אינו מעשר התירוהו מפני חיי נפש לאכסנייס ולעניינן כפיירוש. וזה שאמר ריש כדכתיב ראשית דגנך תירשך ויצהרן כו', ואינו נקרא דגן אלא אחרי דישתו בגורן והצמרתו כרי. והתורה אמרה להפריש מן הדגן מעשר מעשר (לכהן) ונותנין ללוי, חייב להפריש כל אילו אלא אחרי שיקצרו ויגדשו ויזרה ויעמדו כרי בגורן. לפיכך אמר ריש לקיש אם בא ישראל מי בלאו לא חייבוהו מספק, וזה מפורש בגמרא יומא בפ"ק דף ט' ע"א ובאף סוטה במשנת דיוחנן כהן גדול העביר הדיית המעשר